

¿Opacitat o transparència?

Passen coses, tan de pressa i tan alhora que a vegades no ens deixen temps per entendre-les. O bé ens fa mandra provar de desxifrar-les i procurem distreure'ns, perquè de motius per despistar no ens en falten pas. Una democràcia pactada, en període de transició, té aquests inconvenients.

De tant en tant, *Amnesty International* fa present que a l'estat espanyol encara hi ha bosses de maltractes als detinguts, d'oblit de l'exquisidesa que requereix el respecte als drets humans. Hi ha guàrdies civils suspectes (precisament els qui defensen un sindicalisme democràtic) i guàrdies civils bons que es veuen implicats en successos tan tristos com el de Foz de Lumbier. Gairebé ja no queda cap detingut d'entre els molts protagonistes del 23F i, en canvi, continuen empresonades moltes persones el cas de les quals reclama —almenys— explicacions convincents que orientin i tranquil·litzin l'opinió pública. Quan es tracta d'oferir aclariments sobre uns fets que han provocat malestar general, el ministre encarregat d'informar a través de la TV s'embarbussa, i la repetició de l'escena en els diversos informatius quotidians fa que centenars de mi-

lers de ciutadans vegin seriosament afectades les seves ganes de creure.

És una situació que aboca a la tècnica de l'esfumat, deixar que els fets desagradables o comprometedors es vagin esvanint gradualment. No sé si és ben exacte de creure que el pas del temps ho cura tot, però es evident que té el do de posar pegats o emplastres que maquillen i dissimulen ferides mal tancades.

Ara mateix hi ha una colla de casos on figuren implicats personatges influents en diverses esferes de poder. El mal és l'escepticisme que es respira al carrer: als poderosos no els ocorrerà res, qui dia passa any empeny i ja vindrà, per a cada cas, el moment de l'oblit reparador. En canvi, malhaurats els pobres que no entrin dins les regles de la transició negociada, perquè aquests se la carregaran de veres. ¡És un mal afer!

